

UN GROAZNIC EȘEC ÎN VIAȚA DE TOATE ZILELE

Cartea cu Discursuri a fratelui Russell pag. 349 - Eng

*„Trezii-vă la dreptate și nu păcătuiți; căci unii (dintre voi - n.e) nu au cunoștința lui Dumnezeu.
Spun acestea spre rușinea voastră” - 1 Cor. 15:34.*

Acest indemn nu este adresat lumii, pacatoșilor, ci Creștinilor, precum sunt și toate scrierile Apostolice. Dacă am fi tradus textul puțin diferit, aceasta ar putea exprima mai bine gândul Apostolului. De exemplu: „Treziti-va la o potrivita apreciere a dreptatii. Nu pacatuiti impotriva dreptatii în vietile voastre; caci unii (dintre voi - n. e) nu au cunostinta lui Dumnezeu cu privire la dreptate, la principiile dreptatii. si aceasta este spre rusinea voastra”.

Noi cei care suntem în școala lui Christos recunoaștem că Domnul ne învață și ne pregătește pentru o mare lucrare în viitor. Lucrarea Bisericii de-a lungul veacului care sosese este, conform Bibliei, să fie regi, preoți și judecatori, să fie reprezentanții lui Dumnezeu în Impăria Mesianică. Ca regi, ei vor fi mostenitori împreună cu Domnul nostru Isus în cărmuirea lumii. Ca preoți, ei vor avea partasie în lucrarea de vindecare, instruire și simpatizare cu lumea. Ca judecatori, ei vor administra dreptatea, vor da pedepse sau rasplăți omenirii, de-a lungul mieii de ani ai domniei lui Mesia. Este evident deci, că este potrivit pentru oricine care spera să fie printre acești imparți, preoți și judecatori, că aceștia să atingă acum calificările inimii și minții care îi vor face competenți pentru lucrare; căci putem fi siguri că Dumnezeu nu va orându-i pe cineva care nu va fi calificat în mod potrivit.

Pentru acest motiv Dumnezeu și-a chemat Biserica Sa afara din lume de-a lungul ultimilor nouasprezece secole, și ne-a dat glorioasele instrucțiuni ale Domnului nostru Isus și ale Apostolilor, a Legii și a Profetilor. Toate aceste lucruri au fost spre zidirea noastră în acele calități ale inimii și minții care ne vor potrivi pentru marele serviciu la care Dumnezeu ne-a chemat.

Dar Dumnezeu nu-și testează copiii Sai conform corpurilor lor muritoare; căci El știe că noi nu putem face lucrurile pe care le-am dori. El are de a face cu spiritele noastre, cu mințile noastre. Prin influența transformatoare a Cuvântului Sau, El ne dă o minte nouă; și anume această minte nouă o primește El în familia Sa. Aceasta devine Creatura Nouă (Rom. 12:1, 2; 2 Cor. 5:17). Noi acceptăm o voință nouă, voința lui Dumnezeu, în locul voinței noastre, și aranjamentele Divine în locul planurilor și scopurilor noastre. Astfel Dumnezeu are de a face cu noi ca copiii Sai, conform acestei noi relații în care noi am intrat prin credință și ascultare; și prin Christos Domnul nostru noi suntem recunoscuți perfecti în ochii lui Dumnezeu.

CUNOASTEREA VOINTEI LUI DUMNEZEU

Dar cum putem fi perfecti în voința când trupurile noastre sunt imperfecte? Răspundem, precum a zis Apostolul: „Dorința o am, dar cum s-o infaptuiesc nu

știu” (Rom. 7:18). El nu întotdeauna a reușit să-și îndeplinească dorința sa cu privire la dreptate. La fel este și cu fiecare care caută să umble pe urmele lui Isus. Noi toți știm cum să *voim* dreptatea, dar cum s-o *infaptuim* aceasta este problema.

În mod treptat învățăm că Dumnezeu nu ne va judeca conform imperfecțiunilor carnii noastre; deoarece atâtă timp cât rămânem credincioși, greselile noastre sunt acoperite cu haina atribuită a dreptății lui Christos. Cu toate acestea facem tot ce putem mai bine ca să arătăm Tatălui nostru că încercăm cu truda să infaptuim dreptatea în orice acțiune, cuvânt sau gând. și din moment ce El se așteaptă de la fiecare membru al familiei Sale să aibă o voință perfectă, determinarea care este voința lui Dumnezeu pentru noi devine o chestiune personală. Astfel cautam cu sârguintă să verificăm „care este voința lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită” - Rom. 12:1, 2.

A dovedi care este voința lui Dumnezeu înseamnă să ne facem cunoscuți cu voința Sa, să ne-o demonstrăm nouă în sine. Dacă suntem credincioși, vom progresa în aceasta tot mai mult pe măsura ce vor trece zilele. La început am avut o mică cunoștință, și pe aceasta am pus-o în practică. Crescând în har și în cunoștință, devenim mai bine familiarizați cu voința lui Dumnezeu; și a fost necesar ca să punem în practică și această cunoștință crescută.

Noi am obtinut aceasta cunostinta a vointei lui Dumnezeu, nu printr-o cale supranaturala, ci prin studiul Bibliei - 2 Tim. 2:15.

Cine a venit in familia lui Dumnezeu, a renuntat la vointa sa si a acceptat in locul ei, vointa lui Dumnezeu. Cine nu si-a predat vointa sa Domnului, nu este copilul Sau. Precum declara Apostolul: „Daca n-are cineva Spiritul lui Christos, nu este al Lui” (Rom. 8:9). Spiritul lui Christos a fost spiritul deplinei supuneri fata de vointa Tatalui; si pe masura ce venim la aceeasi conditie, renuntam la vointa noastra si luam in loc vointa Divina. Aceasta o facem deoarece acesta este cursul potrivit pentru toti cei care doresc sa urmeze in urmele Rascumparatorului nostru, si deoarece vointele noastre s-au dovedit nesatisfacatoare noua insine. Mintile si corpurile noastre sunt atât de imperfecte încât foarte des am avut dificultati încercând sa infaptuim vointa noastra. Prin urmare suntem bucurosi sa cunoastem si sa facem voia lui Dumnezeu, si in mod special din moment ce vedem ca aceasta este o vointa atât de binevoitoare.

MAI INTÂI DREPTATEA, IUBIREA APOI

De-a lungul timpului prezent vointa lui Dumnezeu este ca copiii Lui sa aiba incercari, dificultati si slefuiri, cu scopul ca aceste experiente sa poata dezvolta in noi un caracter asemenea lui Dumnezeu, o cristalizare a caracterului, ceea ce ne va face potriviti pentru a fi folositi de Dumnezeu in marea lucrare pe care El a rânduit-o Domnului nostru Isus, ca astfel sa putem deveni comostenitori cu Isus Christos in acea Imparatie Cereasca care este pregatita de Tatal pentru binecuvântarea tuturor familiilor pamântului.

Uneori Crestinii vad doctrina iubirii in Biblie, si uita ca exista o lectie care preceda iubirea. Aceasta lectie primara este aceea la care va atragem atentia astazi. Este lectia dreptatii - justetii. Textul nostru de fapt declara: „Treziti-va la dreptate!”. Cu totii trebuie sa invatam sa deosebim ce este drept de ce este gresit si sa practicam ceea ce este drept, just. Justetea este dreptatea.

Legea lui Dumnezeu a fost data Israelitilor la Muntele Sinai ca sa le arate ce inseamna dreptatea. Nu li s-a cerut sa faca nimic mai mult decât dreptatea. „Sa nu ucizi”, a spus Legea; pentruca a lua viata cuiva este gresit, cu exceptia faptului când Legea lui Dumnezeu o cere. „Sa nu furi”, A face astfel este gresit, ne drept. „Sa nu faci o marturie minciunoasa”. A face astfel ar insemna nedreptate - Exod 20:2-17.

Astfel ca vedem ca Legea lui Dumnezeu data copiilor lui Israel se reduce la: „Sa iubesti pe Domnul Dumnezeu tau cu toata inima ta, cu tot sufletul tau, cu toata mintea ta si cu toata puterea ta; si pe aproapele tau ca pe tine insuti”. Sa faci dreptate aproapelui tau, la fel cum doresti ca aproapele sa-ti faca dreptate tie, aceasta este esenta Legii lui Dumnezeu data Evreilor pentru procedurile lor cu altii - Mat. 7:12.

APLICAREA PRACTICA A DREPTATII

A dat oare Dumnezeu aceeasi Lege si Bisericii? Da, atât cât priveste spiritul Legii. Legea lui Dumnezeu este deasupra tuturor creaturilor Sale. Dar de-a lungul Dispensatiei Legii a existat un Legamânt special al Legii pe care Dumnezeu L-a incheiat cu Israelul Natural. Nici o alta natiune niciodata n-a fost sub acel Legamânt al Legii. Iudeii care puteau tine acea Lege in mod perfect puteau trai vesnic; si, având viata vesnica la indemâna sa, ei ar putea avea ocazia de a deveni o parte din marele Israel Spiritual antitipic care trebuia sa binecuvânteze toate familiile pamântului. Domnul nostru Isus anume aceasta a si facut. Mai mult ca atât, in formularea Legii Divine pentru Israelul Spiritual, El a „preamarit Legea si a facut-o onorabila” aratând cât de departe mergatoare si cât de cuprinzatoare ii sunt cerintele.

Nici o persoana inteligenta nu va contesta caracterul potrivit al procedurii drepte cu oricine din lume. Acest subiect are multe ramificatii in toate afacerile vietii noastre zilnice. Principiul dreptatii atinge orice tranzactie, chiar si cea mai superficiala. Ea se aplica nu numai la relatiile noastre cu lumea ca interg, ci si la relatiile noastre cu orice membru din familia noastra. Principiul dreptatii trebuie sa fie recunoscut fata de ai nostri la fel ca si fata de ceilalti. Daca toti ar putea stabili acest gând al Legii de Aur ferm fixat in minte, daca fiecare s-ar trezi la dreptate, la justete, intreaga lume ar fi revolutionata.

Daca acest principiu ar fi fost recunoscut si urmat, oamenii nu s-ar fi impuscat unul pe altul astazi in Europa. Din contra, ei ar face ceva mai bun, ar face ceva bun unul altuia, in acelasi fel cum ar dori si ei ca altii sa le faca. Dar omul nu traieste la inaltimea acestui standart al dreptatii, al justetii. Ea este total ignorata de catre guverne si de catre indivizi. Scuza generala pentru violarea Legii de Aur este: „N-ar fi necesar pentru noi sa

facem altora ceea ce am dori pentru noi; deoarece altii ar profita de aceasta; ei nu si-ar face partea lor; ei n-ar raspunde reciproc”. Englezii spun: „Nu este pentru noi sa practicam Legea de Aur fata de Germani; caci noi nu stim ce ne vor face ei noua”. Germanii inainteaza acelasi fel de argument.

Acest curs al conduitei nu reprezinta temerea de Dumnezeu, ci temerea de oameni; ea ignora temerea de Dumnezeu. Dumnezeu spune ca daca Crestinilor le este frica de oameni si de natiuni si de ceea ce acestia le-ar putea face, atunci suntem carnali, traim conform carni, suntem ca si lumea necredincioasa. Cum atunci noi, cei care am intrat int-o relatie cu Dumnezeu prin Domnul Isus Christos, noi cei care ne-am predat vietile Lui, ce vom face noi in astfel de imprejurari? Ar trebui sa spunem ca ne temem sa ne credem in acest principiu al dreptatii in vietile noastre, incât nu indraznim sa-l executam in orice cuvânt, gând si fapt? Ne este oare frica sa ne credem in Dumnezeu si sa-L ascultam?

Dumnezeu nu spune ca noi sa respectam Legea de Aur când altii o respecta fata de noi, si s-o ignoram atunci când altii nu reusesc s-o respecte fata de noi. Din contra, noi trebuie s-o practicam cu orice ocazie, indiferent ce fac altii. Atunci vom sti ca toate lucrurile vor lucra impreuna spre binele nostru, deoarece vom fi in armonie cu Dumnezeu si cu aranjamentele Sale. El are putere sa supravegheze toate afacerile vietii. Cel mai putin ce trebuie sa facem noi, este sa facem dreptate unul altuia; si a face astfel va insemna o mare binecuvântare pentru caracterele noastre proprii.

Oricine violeaza principiul Dreptatii, Legea de Aur, in casa sa sau in Biserica lui Christos sau in afaceri sau in relatiile sociale, daca este Crestin, ar trebui sa examineze subiectul cu sinceritate si cu rugaciune, si sa se „trezeasca la dreptate (justete) si sa nu pacatuiasca”. Astfel ca a viola dreptatea este pacat; si atât cât cunoastem, este un pacat care prevaleaza peste tot. Multi nu au o apreciere potrivita al acestui fapt. Ei nu vad ca dreptatea este insasi temelia intregului caracter, al intregii vietuii corecte. Ea este temelia Tronului lui Dumnezeu (Ps. 89:14). In zadar cineva practica iubirea fata de apropiatii sai sau chiar si fata de Dumnezeu, daca in acelasi timp violeaza principiul dreptatii fata de acestia. Numai dupa ce am indeplinit dreptatea fata de cineva, doar dupa aceasta avem libertatea sa practicam iubirea. Dupa aceasta putem face atât de mult cât putem in ceea ce priveste iubirea. Dreptatea intâi, iubirea dupa aceasta, ar trebui sa fie regula care sa guverneze toate afacerile noastre cu altii.

RESPONSABILITATEA POPORULUI LUI DUMNEZEU

Copiii lui Dumnezeu se asteapta in scurt timp sa devina judecatori ai lumii. Precum spune Apostolul: „Nu stiti ca sântii vor judeca lumea? (1 Cor. 6:2, 3)”. Mai mult ca atât, Dumnezeu cauta acum sa dezvolte in inimile si vietile noastre, in caracterele noastre, acele principii pe care El le doreste. Prin urmare, daca nu vom fi drepti in inimile noastre, daca nu vom aprecia acest principiu al dreptatii si daca nu ne vom bucura sa-l practicam, nu vom fi potriviti pentru Imparatie. Nu trebuie sa fim nedrepti nici chiar fata de un animal. Orice creatura isi are drepturile ei; si noi ar trebui sa acordam fiecărei creaturi drepturile care ii apartin. Rezultatele sunt ale lui Dumnezeu. Astfel facând, nu ne vom pregati noi mintile noastre, inimile noastre, pentru conditia glorioasa pe care o are Domnul in rezerva pentru copii Sai credinciosi?

Nu trebuie sa gândim ca Imparatia lui Dumnezeu va fi data pe baza milei sau favorii. Nu va exista nici mila, nici favoare in legatura cu acordarea rasplatii ceresti. Dumnezeu arata mila fata de pacatele si slabiciunile noastre impotriva carora luptam; dar El nu va admite in acea Imparatie pe nici un individ a carui caracter nu va fi potrivit. Cei pe care Ii aproba pentru comostenire si domnie impreuna cu Domnul nostru Isus, trebuie sa reprezinte principiile dreptatii si trebuie sa stie cum sa aplice aceste principii acum. Cine nu este dispus la dreptate in asa masura incât sa fie doritor sa sufere mai bine pierdere decât sa faca o nedreptate, nu va avea partasie in Imparatie.

Biblia peste tot Il reprezinta pe Dumnezeu ca marele Reprezentat al Dreptatii. Daca vom primi un loc in Imparatie, acesta ne va fi alocat pe baza lucrarilor, pe baza cresterii noastre in har, in cunostinta, in asemanarea de caracter cu Domnul nostru Isus. Daca am fost indreptatiti prin sângele lui Isus, daca dupa aceea am incheiat legamânt cu Dumnezeu si am fost conceputi de Spiritul Sau Sfânt, El doreste sa ne vada inaintând spre perfectiune ca Creaturi Noi. Nu trebuie sa gândim ca Tatal nostru ceresc nu este interesat in noi, si ca El ne va judeca rece si in mod indiferent. Din contra, trebuie sa ne aducem aminte asigurarea Domnului nostru: „Tatal insusi va iubeste”.

In concluzie, sa tinem minte ca daca suntem cu adevarat copiii loiali ai lui Dumnezeu, toate greselile noastre sunt acoperite prin haina dreptatii lui Christos; si daca facem cu puterea noastra tot ceea ce mâna noastra gaseste de facut in acest mare punct al dreptatii, având de a face cu toti, pe liniile Legii de Aur, atunci noi aratam Tatalui ca apreciem acest principiu ca temelia Guvernarii Sale. Anume pe aceasta temelie sigura trebuie sa zidim o suprastructura a iubirii. Astfel ne vom face potriviti pentru Imparatie.